

[Erik Hansen (Ålborg amt).]

ningen. De åbner mulighed for større bevægelighed inden for den offentlige sektor til gavn for begge parter på dette arbejdsmarked.

Med disse bemærkninger skal jeg på det radikale venstres vegne anbefale lovforslagene.

Morten Lange: Man kan sige, at vi her fejrer en halv fødselsdag. Vi har nu fået to betænkninger forelagt. For næsten et år siden prøvede man på at fejre en hel fødselsdag og fik tre betænkninger forelagt, men det løb altså ud i sandet på en eller anden måde.

Det er nu interessant at se, hvad denne udsættelse har betydet. Er arbejdet blevet gjort bedre, eller er der sket fremskridt? Vi kan se på betænkningen: den første var i grønt omslag, den nuværende er i rødt, og eftersom gårdsdagens fødselsdagsbarn har defineret, at rødt er håbets farve, er vi altså kommet til et mere håbefuldt udseende. Men hvis vi skal springe over fra denne lidt farveprægede indledning til noget mere præcist, er stillingen den, at der fra behandlingen i april og frem til nu i hvert fald er gennemført én ændring i lovudkastet, som jeg tillægger ganske stor betydning. I det gamle udkast — som altså kun blev et udkast — var den klassiske arbejdsmarkedsparagraf om arbejdsgiverens, i dette tilfælde statens, ret til at lede og fordele arbejdet fastholdt og uddybet, og vi spurgte unægtelig os selv, om det svarede til en moderne arbejdsledelsesform at have den slags lovfæstet. Der er sket den meget glædelige udvikling i den tid, vi har behandlet sagen, at vi nu er nået frem til, at der i fremtiden på tjenestemandsområdet kan træffes aftale om alle sådanne ting, som ikke er fastlagt ved lov eller på lignende måde. Jeg synes, det er en ganske afgørende og betydelig modernisering, og jeg håber, at der ved denne lejlighed sker afsmitning fra tjenestemandsområdet og til øvrige arbejdsområder. Det vil være godt.

Så kan man selvfølgelig spekulere på, hvor meget det så er, der er fastlagt ved lov, og det er jeg helt sikker på at vor lønningsminister har gransket en hel del i. Det er noget, det står i vor magt at kigge på igen; hvis der er lovgivningsmæssige forhold, som på den ene eller den anden måde indskrænker muligheden for en mere demokratisk arbejdspladsindretning, kan vi jo se på dem ved en senere lejlighed. Jeg tror ikke, det er nogen tilfældig ændring, der er sket på dette punkt.

Hvis man mere sammenfattende skal vurdere det nu foreliggende tjenestemandsløvsforslag, for så vidt som man jo kun kan komme til at vurdere det efter dets almindelige tekst og ikke efter et afsnit, der drejer sig om penge og stillinger, må man vel sige, at kommissionen egentlig ikke har løst den opgave, som man forventede eller dog håbede den skulle løse. Den skulle helst være kommet ud med et forslag, som gjorde, at staten i fremtiden kun havde én lov, hvorefter dens ansatte var i funktion; men jeg tror ikke, at det kaos, der i øjeblikket findes med hensyn til former for statsansættelse, afskaffes med den lov, vi kommer frem til her. Der er tale om smidiggørelser, som naturligvis kan tjene i den retning, men jeg tror ikke, vi har pløjet nær dybt nok til at løse en hel række af de spørgsmål, som har at gøre med det væld af kontraktlønnere, som er fremspiret på statsområdet. Jeg synes, kommissoriet har snæret os for meget, og kommissionen har i den grad været skrækslagen for enhver nævnelser af dette problem. Man har slået korsets tegn for sig mindst 3 gange, hvis nogen har sagt overenskomst. Det synes jeg er letsindigt, for man kan mene om denne deling i grupper, hvad man vil, men man kan i hvert fald ikke benægte, at de eksisterer, og at formålet med at lave en lønbestemmelse for det offentlige bl. a. er at skabe almindelige lovgivningsmæssige regler for dem, som måtte være ansat under staten. Jeg synes, det er en ganske alvorlig fejl, man dér har begået. Jeg tror altså ikke, vi